

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΙΣ ΜΑΦΡΑΚ ΙΟΡΔΑΝΙΑΣ.

Τό Σάββατον, 30^{ήν} Ὀκτωβρίου/ 12^{ον} Νοεμβρίου 2016, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἱερουσαλήμ καί διαβάς τήν γέφυραν τοῦ Ἰορδάνου, ἀφίκετο εἰς τήν ἐν Ἀμμάν Μητρόπολιν τοῦ Πατριαρχείου, ἐκεῖθεν δέ ἐξῆλθε διά τήν πόλιν τοῦ Μάφρακ, εὐρισκομένην εἰς τήν βόρειον Ἰορδανίαν.

Εἰς τήν ἐπίσκεψιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος συνωδεύετο ὑπό τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Ζάμπιας κ. Ἰωακείμ καί τοῦ ἐν Φχές Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ π. Ἦσσα Μοῦσλεχ ἡγουμένου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Μάρκου.

Πλησιάσας εἰς τήν πόλιν τοῦ Μάφρακ ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο ἐνθέρμως δεκτός ἐν ἀρχῇ πρό τῆς πόλεως ὑπό προπομπῆς μεγάλης ὁμάδος προυχόντων. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός πρό τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Κοινότητος τοῦ Μάφρακ τῆς ἀριθμούσης περί τάς 120 οἰκογενείας καί ὑπαγομένης εἰς τήν Ἐπιτροπείαν τῆς Βορείου Ἰορδανίας, ὑπό τοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, ὑπό τοῦ ἡγουμένου τοῦ Φχές Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου καί τῶν εἴκοσι περίπου ἱερέων τῶν ὁμόρων ἐνοριῶν, τῶν Ἐπιτρόπων τοῦ Ναοῦ, προυχόντων καί πολλοῦ λαοῦ.

Ἐνδυθεῖς μανδύαν ὁ Μακαριώτατος, εἰσῆλθεν καί ἠύλόγησε τόν πιστόν λαόν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾧ ἐψάλλετο τό ἀπολυτίκιον «Ἐν τῇ Γεννήσει τήν Παρθενίαν ἐφύλαξας».

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ, περιστοιχούμενος ὑπό τῶν συνελθόντων ἱερέων, ἀκολούθως δέ ἐτέλεσε τά θυρανοίξια ἀνεγερθείσης αἰθούσης τῇ οἰκονομικῇ ἐνισχύσει του Πατριαρχείου πρός στέγασιν τῶν ποικίλων δραστηριοτήτων τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος ταύτης.

Εἰς τό ἐν συνεχείᾳ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ παρατεθέν δεῖπνον ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἀραβιστί, ἴδε:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2016/11/12/25264>

καί προσέφερεν οἰκονομικήν ἐνίσχυσιν ἐκ δέκα χιλιάδων δηναρίων.

Εὐχαριστίας ἐξέφρασεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Πέλλης κ. Φιλούμενος διά τήν δωρεάν ταύτην καί διά τήν ὅλην ἠθικήν καί ὑλικήν συμπαράστασιν τοῦ Μακαριωτάτου καί προσέφερεν εἰς Αὐτόν εἰκόνα ἐκ σμάλτου.

Τήν ἐπομένην, Κυριακήν 31^{ην} Ὀκτωβρίου / 13^{ον} Νοεμβρίου 2016, ἐτελέσθη εἰς τόν ὡς ἄνω Ἱ. Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πολυαρχιερατικόν Συλλεΐτουργον,

προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Πέλλης κ. Φιλουμένου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Ζάμπιας κ. Ἰωακείμ, ἱερέων τῆς περιοχῆς καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ διακόνου π. Εὐαγγέλου Πσιάρα, παρουσίᾳ τοῦ Πρέσβευς τῆς Ἑλλάδος εἰς τήν Ἰορδανίαν κ. Βασιλείου Μπορνόβα, ψαλλούσης ἑλληνιστί καί ἀραβιστί βυζαντινῷ τῷ ὕμνῳ τῆς ἐκ νέων καί νεανίδων χορωδίας καί μετέχοντος ἐν κατανύξει πολλοῦ λαοῦ εἰς τήν λειτουργίαν καί τήν θ. Κοινωνίαν.

Πρός τό πλήρωμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα οὕτως ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

“ Εἰς ἅπασαν τήν γῆν, ὁ σοφὸς ὕμνων φθόγγος, ἐξῆλθεν ἀληθῶς, τοῦ Κυρίου αὐτόπται, Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, Οὐρβανὲ σὺν Ἀμπλία τε, Ἀριστόβουλε, καὶ Ἀπελλῇ σὺν Ναρκίσσῳ, μετὰ Στάχυος, ὑπὲρ ὕμνων τὸν Σωτῆρα, ἀπαύστως πρεσβεύσατε ”,
ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ σεβάσμιος μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τῶν ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα συνήγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τῷ ἐπωνύμῳ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἵνα εὐχαριστιακῶς δοξολογήσωμεν τόν Ἅγιον Τριαδικόν ἡμῶν Θεόν, τόν ποιοῦντα μεγάλα καί θαυμαστά, τά συνεργοῦντα εἰς πᾶν ἀγαθόν τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν, (Ρωμ. 8,28).

Ὁ σοφὸς καί σωτήριος λόγος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐξῆλθεν εἰς τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης. Λόγος ὡς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἶναι τό Εὐαγγέλιον τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, «τοῦ φωτίζοντος καί ἀγιάζοντος πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον». Αὐτό τοῦτο τό φῶς τῆς δικαιοσύνης κηρύττουν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί Εὐαγγελισταί τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Αὐτό τό φῶς τοῦ Ἥλιου τῆς δικαιοσύνης, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα νά ἐνδυθῶμεν καί οὐχί τήν πορφύραν καί τήν βύσσον τοῦ ἀδίκου πλουσίου ἀνθρώπου τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς Περικοπῆς, ὁ ὁποῖος ἦν εὐφραινόμενος καθ’ ἡμέραν λαμπρῶς μέ τά ὑλικά αὐτοῦ ἀγαθὰ καί ἀδιαφορῶν καί μάλλον περιφρονῶν τόν πτωχόν καί ἡλκόμενον Λάζαρον, τόν ἐπιθυμοῦντα χορτασθῆναι ἀπό τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπό τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου.

Σχολιάζων τήν παραβολήν ταύτην ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «ὡς ἐν εἰκόνι γέγραπται πλούσιος τρυφῶν ἀφιλοικτίρμων καί πένης ἐν ἀρρωστίᾳ, ἵνα εἰδεῖεν ὡς οἱ τόν ἐπί γῆς ἔχοντες πλοῦτον, ὡς εἰ μή βουληθεῖεν εἶναι χρηστοί καί εὐμετάδοτοι καί κοινωνικοί καί ταῖς τῶν πενήτων ἀνάγκαις ἐπικουρεῖν ἔλοιντο, δεινῇ καί ἀφύκτῳ περιπεσοῦνται δίκῃ».

Ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ δύο τινά προβάλλονται. Τό ἓνα εἶναι ἡ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τό ἄλλον ἡ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου εἰς τήν μετὰ θάνατον ζωὴν, ἔνθα ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου κρίνεται τήν κρίσιν τήν δικαίαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, κατὰ τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «Ὡσπερ γὰρ ὁ Πατήρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ· οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ Υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐξουσίαν ἔδωκεν Αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν, ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστί. Μὴ θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις

ἀκούσονται τῆς φωνῆς Αὐτοῦ, καὶ ἐκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως. Οὐ δύναμαι ἐγὼ ποιεῖν ἀπ' ἑμαυτοῦ οὐδέν. Καθὼς ἀκούω κρίνω, καὶ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία ἐστίν· ὅτι οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός». (Ἰω. 5, 26-30).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ δύναμις τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ καλλίτερον εἰπεῖν ἡ δύναμις τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἐρείδεται πρῶτον ἐπὶ τοῦ γεγονότος τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύττει καὶ ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἐστίν, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται, κενόν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν, (Α' Κορινθ. 15,13,14). Καὶ ἄλλαχοῦ: «εἰ δὲ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ 15,17). Δεύτερον δε βασιζέται ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς θείας Δικαιοσύνης, «τοῦ ἀπροσπολήπτως κρίνοντος θεοῦ Πατρός κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον», (Α' Πέτρ. 1,17). Τῆς θείας δικαιοσύνης κατὰ τὴν ὁποίαν θά κατακριθοῦν ὅλοι ὅσοι δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἠσπάσθησαν μέ εὐχαρίστησιν τὴν ἀδικίαν. «Ἵνα κριθῶσιν πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ», κατὰ τὸν σοφὸν Παῦλον, (θεσσ.Β 2,12).

«Πάτερ Ἀβραάμ», φωνάζει ὁ ἄδικος πλούσιος τῆς Εὐαγγελικῆς παραβολῆς, «ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογί ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ. Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σύ τα ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά. Νῦν δὲ ὁδε παρακαλεῖται, σύ δὲ ὀδυνᾶσαι», (Λουκ. 16, 24-25). Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες πρέπει νὰ ἔχωμεν «μνήμην θανάτου», θανάτου βεβαίως τοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος: «Ὅσάκις γάρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνετε τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὔ ἂν ἔλθῃ», (Α' Κορ. 11,26). Ἐδῶ ὁ θεσπέσιος Παῦλος ἀναφέρεται εἰς τὴν συμμετοχὴν μας εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἰδοὺ λοιπόν, διὰ τί διὰ τῆς Ἐκκλησίας κηρύσσεται καὶ καταγγέλλεται ἡ θεία δικαιοσύνη.

Εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας σημερινὴν περικοπὴν τῆς ἐπιστολῆς του, ὁ θεόπνευστος Παῦλος ἐπισημαίνει ὅτι μέ τὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος ἔχει οὐσιαστικὰ σταυρωθῇ μαζί μέ τὸν Χριστόν καὶ τώρα πλέον δὲν ζῇ αὐτός ἀλλὰ ζῇ μέσα του ὁ Χριστός: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοί Χριστός», (Γαλ. 2,20).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, ἡ ζωὴ μας πρέπει νὰ ἐμπνέηται καὶ νὰ κατευθύνηται ἀπὸ τὴν ὑγιαίνουσαν πίστιν μας εἰς τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καὶ Υἱόν τῆς Παρθένου Μαρίας, τὸν σταυρωθέντα καὶ ἀναστάντα ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν. Πρέπει νὰ ἀγωνιζώμεθα νὰ νεκρώσωμεν τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός, ἰδιαίτερος δὲ τὸ ἐγωϊστικόν ἡμῶν φρόνημα. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀλαζονικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀδίκου πλουσίου τῆς Εὐαγγελικῆς παραβολῆς μᾶς προτρέπουν εἰς ἐγρήγορσιν. «Γρηγορεῖτε οὖν ὅτι οὐκ οἴδατε ποῖα ὥρα ὁ Κύριος ἡμῶν ἔρχεται», (Ματθ. 24,42), λέγει ὁ Κύριος.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος ἐπιστέλλει λέγων: «Πρέπει νὰ προσέχητε, ὥστε νὰ μὴ γίνησθε σκληροὶ καὶ ἀσυμπαθεῖς διὰ τῶν προσωποληψιῶν σας, διότι ἡ κρίσις τότε τοῦ Θεοῦ θά εἶναι χωρὶς ἔλεος καὶ ἐπιείκειαν δι' ἐκεῖνον πού ὑπῆρξεν ἄσπλαγχνος εἰς τοὺς ἀδελφούς του. Ἡ εὐσπλαγχνία δὲ καὶ τὸ ἔλεος δὲν φοβεῖται τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καυχᾶται κατ' αὐτῆς, διότι τὴν κατανικᾷ καὶ ἀποδεικνύεται τὸ

ἔλεος ἰσχυρότερον ἀπὸ τὴν κρίσιν. «Ἡ γὰρ κρίσις ἀνήλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος, κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως», (Ἰακ. 2,13).

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς δεηθῶμεν τοῦ ἐλεήμονος καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ καὶ μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι Χριστοῦ, σκεύη καθαρώτατα, ὅλην τὴν αἴγλην τοῦ Πνεύματος, πίστει δωρήσαντες, Ἐκκλησίας στῦλοι, οὐρανοὶ περίδοξοι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ διηγούμενοι, Αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τό μέγα ἔλεος», Ἀμήν.

καὶ ἀραβιστί, ἴδε ἠλεκτρονικὸν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2016/11/13/25262>

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει τὸ εὐλαβὲς ἐκκλησίασμα προσεκύνησε ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου τὸν Τίμιον Σταυρόν καὶ ἔλαβε ἀντίδωρον καὶ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Μακαριώτατος ὡσαύτως προσέφερε βυζαντινὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου διὰ τὸν Ἱερὸν Ναόν, σταυρόν ἐπιστήθιον διὰ τὸν Ἱερέα π. Δημήτριον Σαμάϊ, ἡ Κοινότης δὲ προσέφερεν εἰς τὸν Μακαριώτατον εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐκ σμάλτου.

Εἰς τὴν δεξίωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν ὡσαύτως οἰκονομικὴν εὐλογίαν εἰς τὴν χορωδίαν καὶ εἰς τὸν Σύλλογον Γυναικῶν.

Τὴν μεσημβρίαν ὁ Μακαριώτατος μετὰ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ καὶ πολλῶν ἄλλων παρεκάθισεν εἰς γεῦμα παρατεθέν πρὸς τιμὴν Αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Κοινότητος.

Μετὰ τὸ γεῦμα, καθ' ὁδὸν πρὸς Ἀμμάν, ὁ Μακαριώτατος ἐξεναγῆθη εἰς τὰ ἐρείπια δύο προσφάτως ἀνασκαφεισῶν βυζαντινῶν Ναῶν μετὰ ψηφιδωτῶν καὶ ἐπιγραφῶν ἑλληνιστί εἰς τὴν περιοχὴν Ἰρχάμπ. Ξεναγηθεὶς εἰς ταῦτα ὁ Μακαριώτατος ὑπὸ τοῦ Ἰορδανοῦ Ἀρχαιολόγου καὶ θεωρήσας τὰς ψηφιδωτάς παραστάσεις μετ' ἐπιγραφῶν εἰς τὸ δάπεδον, ἐν ᾧ διακριτὰ ὁ κυρίως Ναός, τὸ στηθαῖον, τὸ Ἱερὸν Βῆμα καὶ ἡ κολώνα τῆς Ἀγίας Τραπέζης καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀμμάν, ἐκεῖθεν δὲ μέσῳ τῆς γεφύρας τοῦ Ἰορδάνου ἀφίχθη εἰς βραδυνὴν ὥραν εἰς Ἱεροσόλυμα, δοξάζων τὸν Θεόν, τὸν ἐπιτρέψαντα τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

